

Ένα καινούργιο ποίημα ελευθερίας (αυτού γαρ εσμέν ποίημα)

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

“Αυτού γαρ εσμέν ποίημα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού επί έργοις αγαθοίς, ος προητοίμασεν ο Θεός, ίνα εν αυτοίς περιπατήσωμεν” (Εφεσ. 2, 10). “Είμαστε δημιουργήματα του Θεού, ο οποίος διά του Ιησού Χριστού μάς έκανε καινούργιους ανθρώπους, για να μπορούμε να κάνουμε καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός για να είναι μ’ αυτά γεμάτη η ζωή μας”

Οι εξαρτήσεις στην ζωή μας δεν θεωρούνται θετική κατάσταση. Ο άνθρωπος καλείται να είναι ελεύθερος και να αφήνει και τους άλλους ελεύθερους. Η ελευθερία δεν έχει να κάνει μόνο με την ανεξαρτησία από πρόσωπα, συγγενικά και μη. Έχει να κάνει και με την έξοδο του ανθρώπου από επιθυμίες καταστροφικές, που τον φθείρουν, του στερούν την δυνατότητα να προχωρήσει με νου καθαρό και ψυχή αδέσμευτη. Φιλοσοφία, θρησκείες, τρόποι ζωής διακηρύττουν την ελευθερία και προτρέπουν τον καθέναν μας να την βιώσει. Ιδίως στο ζήτημα των λογισμών

που έχουμε στον νου μας και που μας στρέφουν προς συγκεκριμένες επιθυμίες, συστήματα επηρεασμένα από φιλοσοφία και θρησκείες μιλούν σήμερα για διαλογισμό, για χαλάρωση, για ελευθερία από έγνοιες, ακόμη και από πρόσωπα και επαγγέλματα και τον ίδιο τον πολιτισμό.

Απέναντι σ' αυτές τις φαινομενικά γενναιόδωρες για την ανθρώπινη ύπαρξη αντιλήψεις, η Εκκλησία έρχεται να μιλήσει για μία εξάρτηση που δίνει την ελευθερία και δεν την στερεί. Είναι αυτή της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Ο απόστολος Παύλος, γράφοντας στους Εφεσίους, αναφέρει ότι είμαστε δημιουργήματα του Θεού. Χρησιμοποιεί μάλιστα την λέξη "ποίημα". Μας θυμίζει αυτήν την ευαίσθητη λέξη, η οποία κρύβει κάλλος, αναζήτηση αλήθειας, κόπο, μεράκι και μία αντισυμβατική χρήση τόσο της γλώσσας, όσο και των εννοιών. Ποίημα είναι όλη η ανθρώπινη φύση. Ποίημα είναι η υπόσταση της φύσης μας σε ξεχωριστά πρόσωπα, δηλαδή στον καθέναν μας. Ο καθένας μας έχει μια ξεχωριστή, μοναδική ομορφιά. Αλήθεια. Είναι καμωμένος με τόση προσεγμένη λεπτομέρεια, που φέρει επάνω του μία μοναδική αρχοντιά.

Και ο Θεός δεν έμεινε στο πρώτο ποίημα, στο αρχικό. Έστειλε τον Υιό Του, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, να γίνει άνθρωπος, για να μας καταστήσει καινούργιους, “καινούς” ανθρώπους. Να μας βοηθήσει μέσα από την σχέση μας μαζί Του να κάνουμε συνεχώς καινούργιες αρχές στην ζωή μας.

Το πρώτο ποίημα διαβρώθηκε και διαβρώνεται από τον θάνατο και την αμαρτία. Από την επιθυμία μας να είμαστε ανεξάρτητοι Θεού και να κάνουμε κατά το θέλημά μας. Η ελευθερία μας όμως δεν μας έδωσε ζωή. Μας έκανε να συγκρουόμαστε με τον πλησίον μας, διότι η αρχική προϋπόθεσή της ήταν και είναι η αγάπη. Αν δεν συνυπάρχουν η ελευθερία και η αγάπη, τότε όλα βαδίζουν προς τον θάνατο. Τον θάνατο που προκαλεί η πρόταξη του εγώ. Το ίδιο θέλημα. Η ίδια η φύση μας, η οποία δεν μπορεί να χαρεί διότι προτάσσει αυτό που θέλει, την εξουσία, την δόξα, την προτεραιότητα του εαυτού και αρνείται να δοθεί. Ακόμη και τα χαρίσματά μας, το όποιο “έχειν” μας, για τον εαυτό μας υπάρχει, τόσο σε υλικό, όσο και σε πνευματικό επίπεδο. Έχοντας εγκαταλείψει την σχέση με τον Θεό, διαπιστώνουμε ότι με τα “γιατροσόφια” της φιλοσοφίας και των άλλων θρησκειών, μπορούμε να παρηγορηθούμε, αλλά δεν μπορούμε να ανακαινισθούμε.

Το ανακαινισμένο ποίημα βρίσκεται στο να γίνουμε άνθρωποι που μέσα μας θα χαράξουμε καινούργια οδό στην ζωή μας, οδό ψυχής γεμάτης αγάπη, οδό συγχώρεσης, οδό προσευχητικής γαλήνης, οδό αποφυγής της τρικυμίας των παθών. Κι αυτή η οδός βρίσκεται την απαρχή της όταν αντί για τα αγαθά, την εξάρτηση από το “εγώ” μας, την έγνοια για μας και μόνο για μας, αφήνουμε στην ζωή μας να εισέλθει ο Χριστός. Σημάδι αυτής της εισόδου είναι ακριβώς τα έργα που προετοίμασε ο Θεός. Το πρώτο η Εκκλησία και η ένταξή μας σ’ αυτήν. Το δεύτερο η Θεία Ευχαριστία και η ενότητα με τον Θεό και μεταξύ μας μέσα από την κοινωνία του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Το τρίτο η διακονία της αγάπης, η οποία μας ξεκουράζει αυθεντικά. Διότι μας δίνει μία μοναδική καρδιακή χαρά, ότι μοιάζουμε με το πρωτότυπό μας που είναι ο Χριστός, όταν, έστω και για λίγο, δινόμαστε, νοιαζόμαστε, παραιτούμαστε από το εγώ μας.

Είναι εξάρτηση η σχέση μας με τον Χριστό; Αν ο έρωτας μας κάνει να μην θέλουμε να ζήσουμε χωρίς το πρόσωπο που αγαπάμε, πόσο μάλλον η παρουσία του Ηγαπημένου στην ζωή μας μάς κάνει να αγκιστρωνόμαστε σ’ Αυτόν. Όχι όμως για να τα περιμένουμε έτοιμα. Αλλά με τον λίγο ή τον πολύ κόπο, με την ταπείνωση και την διακονία, με την συγχώρεση και το ξύπνημα από τον ύπνο της αμαρτίας, βγαίνουμε στο φως και τότε αληθινά ξεκουραζόμαστε από δεσμά του κόσμου, τα οποία ξέρουμε ότι είναι προσωρινά και δίνονται για την ταπείνωσή μας. Τα μεταμορφώνουμε σε ευκαιρίες καινής κτίσης, που μας συμπεριλαμβάνει. Βλέπουμε

το πρόσωπο του Χριστού πίσω από αυτά. Και συ- ζωοποιούμαστε μαζί Του, βρίσκοντας την ελευθερία που μας οδηγεί στην αιωνιότητα της χαράς!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3lgTrXz>